

Cele mai serioase glume

Partea I: Ochi de lup

Nicolae Labiş

Poezia

Cititorului

Deşi-i din implicaţii şi rămurişuri pure
Ori din cristale limpezi ce scânteind se rup,
Intrând în ea să tremuri ca-n iarnă-ntr-o pădure,
Căci te ţintesc fierbinte, prin gheţuri, ochi de lup.

Pe plajă la Mamaia (n-am fost niciodată)

"It's a dream about how the world was made. It was made by a demented angel. Crazy with loneliness, he looked into a mirror and the mirror cracked, and thus the world was made. We can wander about picking up the pieces if we like, but all we ever see is our own face squinting back. Through a crack. Darkly."

"For now we see as through a glass darkly..."

La-nceput era-nceputul,
Singur peste tot ținutul,
Care mai mult nu era,
Ca o cobză gângurea.

La-nceput era mereu,
Ca un cosmic heleșteu,
Doar o coapsă de fecioară,
Ca o flacăra amară.

La-nceput era oglinda,
Și din ea desprinsă ființa,
Ca un proiectil de tun,
Ca o briză peste Nun.

La-nceput era sfârșitul,
Iacob încleștat cu mitul,
Ca un prim între impare,
Ca un sex de împăcare.

Pros Nous (Spre Intellect)

“The centre of Hecate is carried in the middle of the fathers.
And the fountain of fountains, and the boundary of all fountains.
A matrix containing all things.”

O naștere inversă,
Un bătrân fetus însărcinat cu un adult,
Retragerea din materie fără a privi înapoi
La iadul amestecului formei în substanță,
Anihilat de împlinirea mantrei
Epistrophe, epistrophe, epistrophe.
(Și nu Euridice, Euridice, Euridice)

Pe raze spre Cybele,
Pe coama leului, Attis castrat,
Privește către mamă, spre pragul peșterii,
Ca Mithra tauroctonul către stelele fixe,
Ca Sophia îngrozită de violul Demiurgului,
Înghițat în contemplare, își calcifiază sufletul în Existența Autentică.
(Și în râul în care nu pot călca de două ori, nu pot călca nici o dată, nu pot călca niciodată)

Obiectele se abstractizează în fabrici de obiecte,
Și fabricile de obiecte în fabrici Bayesiene de fabrici de obiecte,
Ierarhiile se absorb, scările se pliază,
Îngerii se ascund unul după altul într-o cavalcadă de aripi,
Lăsând loc unui orgasm mental etern,
Un vuiet hermafrodit-fecund, noetic, rece, ne șterge felurile ființei.
(O ejaculare inversă, un aspirator alimentat de găurile negre ale Inteligibilului)

“A dream unthreatened by the morning light
Could blow this soul right through the roof of the night
There's no sensation to compare with this
Suspended animation, a state of bliss
Can't keep my mind from the circling skies
Tongue-tied and twisted just an earth-bound misfit, I”

Freșcă mahmurală

Învrăjbit cu vrăbii-verbe
'Verberând veranda verde
Bucium îmbucând bucolic
Cer-vitrăliu vitriolic.

Rârâit de râme-rime
Alungat din gât-lungime
Susur sumbru surioară
Sunătorii subsuoară.

Din năut născând noi note,
Simple spume-asimptote,
Mestec meșter un mesteacăn,
Bocănind în cobză boacă.

Plăsmuind în pastel psalmul,
Mă împiedic de în-altul
Paradis pizmuitor:
Părăsit de păsări mor.

Apocrifă

“Sole judge of Truth, in endless error hurl’d,
The glory, jest and riddle of the world.”

Hai Marie pe ogor,
Lasă-ți trupul în pridvor.
Să ne fudem ca scheleții,
Să arăm cu Duhul Vieții.

Hai Ioane pe islaz,
Lasă-ți capul pe pervaz,
Să ne tăvălim în fiere,
Să ne botezăm cu miere.

Hai Petrică în poiată,
Lasă-ți crucea răsturnată,
Să mă-ntrebi: "Quo vadis coaie?"
"Să-nțarcăm un miel de-o oaie."

Hai Isuse la popas,
Lasă-ți dragostea-n pripas,
S-atârnăm în nedreptate,
Să pișăm necesitate.

Strigoiul lui Democrit

"The idea of sudden extinction aroused an inexpressible, unrealistic hope."

Dovezi vii ale imposibilității rezolvării oricărei teodiceii,
Accidente mărețe, statistic nesemnificative,
Așteptăm să nu mai fim.

Bălți de idei sub plânsul materiei, nu știm ce comunicăm viitorului
Sau ce ne șoptește trecutul ori noaptea, așteptăm Soarele,
Așteptăm să nu mai fim.

Zeii au împietrit în avort, iar chinurile facerii lor noi încă le îndurăm,
Și-apoi chinurile propriei desfaceri, nobile stigmatе,
Așteptăm să nu mai fim.

Am întrebat multiversul cât e ceasul, și mi-a zis că n-are.
A tras pe nas un stâlp al creației și mi l-a scuipat în față.
Am întrebat a fi sau a nu fi, mi-a răspuns:
"A fi și a nu fi, pentru tine, derbedeule!"

Așteptăm să nu mai fim.

Trei Arip: Serii Convergente, Serii Divergente și Misterii

“The Golden Void speaks to me
Denying my reality”

Rupți din nimic,
Sparți în lacrimi luciferice,
Fotofobi electrocuțați de providență,
Mizantropi îngemănați de destin,
Nihiliști de ziua a șaptea,
Urnim întru întoarcere,
Aripa ruptă din nimic,
Către nimic.

Mutilați de infinit,
Suntem, și nu te las să mă contrazici,
Un avort nereușit,
O tentativă de suicid cosmic într-o boabă de nisip.
Un zar aruncat și aruncat,
Un caviar stricat,
Scos din inventar,
Uitat într-o miniconservă,
Într-un minibar.
Urnim întru întoarcere,
Aripa ruptă din tot,
Către tot.

Sublimați blestemați,
Din Unul strălucind
Ca un diamant letal și primordial,
Ne încâlcim și ne împiedicăm de noi înșine,
Nimeni nu ne-a învățat să fim,
Doar Unul ne-a transpirat,
În efortul său colosal de a se ține în sine,
De a nu pieri în nimic,
De a nu exploda în infinit,
Condensăm întru întoarcere,
Aripa ruptă dintr-o pasăre cu o singură aripă,
Către o piatră filosofală
Cu Trei Arip.

Într-un cimitir uitat

“Ex nihilo nihil fit”

Sunt umbra unei flăcări de lumânare

Aprinsă de scânteia unui trăsnet

Într-un cimitir uitat

Vara, pe furtună...

Iubire siderală (Visăm de-atâta timp)

Visăm de-atâta timp același vis,
Încât dezamăgirea neîmplinirii nu ne mai trezește,
Și visul se transformă în mit,
Și-apoi mitul în realitatea unui mit.
Visăm aceeași amintire lucidă,
Etern fixată de o minte finită:
Pseudo-astronomi nebuni care numesc o stea
Înainte de a o fi descoperit.

Vraja funerară descântată (peste lacul lui Maat)

“Maat is good and its worth is lasting.

(...)

It lies as a path in front even of him who knows nothing.”

“The Good is gentle and kindly and gracious, present to anyone when anyone wishes.”

De la deschiderea gurii
La cântărirea inimii,
Am vrut să fiu cu tine.
Să pășim în casa lui Osiris
Împreună
În cunună.

Dar tu te-ai întors nebună
Peste lacul lui Maat,
Și din aripa lui Apep
Ai pornit vânt blestemat.

Părul mi-este Nun,
Chipul mi-este Ra,
Ochii îmi sunt Hathor.
Fiecare membru mi-e un zeu,
Și Thoth amuleta protectoare,
Unificatoare.

Dar tu te-ai întors vâltoare
Peste lacul lui Maat,
Și cu spirele lui Apep
Lumea ai cutremurat.

Toate drumurile urlă,
Cu un glas vrăjit de surlă,
Toate porțile cerești,
Care sunt și care ești.
Nu găsim ce nu privim,
Și nu suntem ce nu știm,
Nu vorbim că-i gâtul plin,
De morminte și venin.
Transformări și aripi frânte,
Ne împrăștie, ne frământă...

...Căci voi v-ați întors flămânde
Peste lacul lui Maat,
Și cu fălcile lui Apep,
Trupul ni l-ați dezmembrat.

“By a route obscure and lonely,
Haunted by ill angels only,
Where an Eidolon, named Night,
On a black throne reigns upright.
I have reached these lands but newly
From an ultimate dim Thule –
From a wild weird clime, that lieth, sublime,
Out of Space – out of Time.”
(...)
“And thus the sad Soul that here passes
Beholds it but through darkened glasses.”

Dulci arsuri (Seara-n deltă la Lycopolis)

“Goodness... You got to make it out of badness... Because there isn’t anything else to make it out of.”

Dulci arsuri în realitate,
Prin porți strâmbe ne topesc,
Labirinturi deocheate
Sparg fractal un glob celest.

Un fandango d-elemente,
Drumuri cald pulsând în vid
Gura ta-mi șoptește-n plete,
Și răni vechi mi se deschid.

Înveliți în chin-plăcere,
Îmi aduci în constelații
O cireadă de himere.

Descompui idei-vibrații,
În orgasme austere,
În ascetice orații.

Oglindă oglinjoară (peste lacul lui Maat)

pentru (A)lex și (A)ndra, o oglindă nupțială

“Consume my heart away; sick with desire
And fastened to a dying animal
It knows not what it is; and gather me
Into the artifice of eternity.”

Pune-ți trupul garou peste trupul meu,
Și lichefiază cu flacăra minții tale,
Mintea mea împietrită în flux.

Nu-mi arăta semnele de naștere,
Ori semnele de moarte,
Schițează cu unghiile în carnea mea,
Semnele eternității
Împietrite în flux.

Fii translucidă,
Anihilează complexitatea mea,
Cu simplitatea ta,
Șterge panteonul eugenic,
Ca rujul de pe un sărut,
Cu afinitatea noastră:
Un tsimtsum împietrit în flux.

Culege o coroană de raze,
Și rearanjează lumina străveche,
Iar eu voi mângâia vibrații,
În cuiburi noi, sonore,
Lacustre peste timp,
Morminte împietrite în flux.

Trup și suflet dizolvate în mitul unui far,
Ce îmblânzește abisul metafizic nemilos,
Tânguirea lui Enkidu
Împietrită în flux.

Consolarea filosofiei I.2

“Ah! Ce adânci sunt mărilor de care e strivit,
Iar mintea amortită,
Lumină-năbușită,
Orbecăie și-un gând sulfuric,
Hrănit de un curent teluric,
În sute e-nmulțit.

Iată omul ce liber hoinărea sub cerul clar
Căile astrilor urmărea prin razele rozii,
Și fețele lunii noi, reci, pustii,
Și fiecare stea pe-a ei cărare,
Jucând în cercuri schimbătoare,
Prin număr și lege le stăpânea,
Și le puneă în tipar.

Lanțuri de cauze el căută și le găsi:
De ce urlă vântul stârnind apele,
Ce duh învârte cerul fix și astrele,
De ce soarele înroșește orientul în trezire,
Și scaldă-n valuri de apus în adormire,
Ce suflu încălzește clipele calme de primăvară,
Încât pământul cu flori se-mpodobește iară,
Și cine face fructul toamnei greu, și anii plini,
În inimile de ciorchini.
Rețetele secrete ale Naturii,
El căută și le împărtășe.

Dar iată-l, acum zace într-o rână,
Cu mintea ca o flacăra în sufocare,
Încovoiat de lanțuri și împrejurări precare,
Cu ochii aplecați de griji,
Văzând doar dura și impenetrabila țărână.”